

ประสบการณ์ที่วัดอัมพวัน

ผศ. สุขนิจ กลุ่มจันทร์

R6017

ดิฉันได้มารู้จักวัดอัมพวันอย่างแท้จริง เมื่อคราวที่พุทธสมาคมแห่งประเทศไทยฯ จัดอบรมกรรมฐานให้แก่ข้าราชการบำนาญและประชาชนทั่วไป

ดิฉันได้พบกับคุณแม่ซึ่งเป็นข้าราชการบำนาญ และท่านอาจารย์ละเอียด วิสุทธิแพทย์ เป็นผู้นำ มีอาจารย์ในวิทยาลัยครูพิบูลสงครามที่ยังไม่เกษียณ ๓ คน รวมทั้งดิฉัน

แต่เดิมดิฉันไม่รู้จักหลวงพ่และวัดอัมพวัน ท่านอาจารย์ละเอียด เป็นอาจารย์ของดิฉัน ได้มาบอกบุญพิมพ์หนังสือสวดมนต์เพื่อแจกในวันคล้ายวันเกิดของหลวงพ่ ดิฉันก็ทำบุญไปเพียง ๑๐๐ บาท เพราะไม่รู้จัก แต่เห็นว่าเป็นสิ่งที่เป็นประโยชน์แก่คนทั่วไป

ดิฉันได้รับหนังสือกฎแห่งกรรม-ธรรมปฏิบัติจากท่านอาจารย์ละเอียด เมื่อมีเวลาว่างนำมาอ่าน รู้สึกสนใจ

ในปีถัดมาก็ได้ร่วมทำบุญ และขอรับหนังสือมาอ่านอีก มีความเลื่อมใส ใฝ่รู้ และทดลองปฏิบัติธรรม ได้ทราบเรื่องราวของหลวงพ่และลูกศิษย์ ตลอดจนวัดอัมพวัน จึงได้เดินทางมาร่วมปฏิบัติธรรมกับพุทธสมาคมแห่งประเทศไทย

เมื่อเดินดูรอบ ๆ วัด ดิฉันรู้สึกว่าเป็นวัดที่สะอาด มีระเบียบ มีการอนุรักษ์ธรรมชาติ สิ่งปลูกสร้างที่เป็นของเก่าและใหม่ แบ่งแยกเขตกันโดยไม่ขัดเขิน

ที่อยู่ของพระกับฆราวาสก็แยกกันดี ไม่เห็นพระออกมาเดินปะปนกับฆราวาส ที่ประทับใจดิฉันมากคือ กุฏิหลวงพ่ ดิฉันไม่คาดคิดว่าเจ้าอาวาสจะอยู่ที่นี้ เพราะหลังเล็กเก่าทึม ๆ ไม่ได้ตกแต่งอะไรที่เป็นวัสดุทันสมัยเลย ผิดกับศาลาอื่น ๆ

จุดนี้เป็นจุดที่ดิฉันประทับใจ อยากเป็นลูกศิษย์ของหลวงพ่มากค่ะ ดิฉันคิดว่าได้พบพระที่มีเมตตาสูง เห็นแก่ผู้อื่นมากกว่าตัวเอง เป็นพระที่ดิฉันไม่เคยพบมาก่อน

วัดนี้เป็นวัดที่มีลูกศิษย์มากทุกระดับ มีความเจริญทางวัตถุและแสดงถึงความเจริญทางจิตใจในหลาย ๆ เรื่อง

การปฏิบัติธรรมครั้งแรกของดิฉันเป็นการรับแคศีลห้า เพราะต้องรับประทานยาหลังอาหาร จึงต้องรับประทานอาหารเย็นด้วย

เรือนที่ดิฉันอยู่เป็นเรือนริมน้ำรับรองวิทยากร ท่านวิทยากร พ.อ. ปาน จันทรานุก อยู่ชั้นบน ดิฉัน อาจารย์ละเอียด และเพื่อนอาจารย์อยู่ชั้นล่าง รวมทั้งคุณแม่ของดิฉัน

คืนแรกที่เรือนหลังนี้ ดิฉันฝันเห็นเด็กผู้หญิงอ้วนขาว อายุประมาณ ๖-๗ เดือน น่ารักมาก เหมือนตุ๊กตา แต่ทราบว่าจะไม่ใช่คน เขามาปรากฏตัวให้เห็น

คืนที่สอง ดิฉันก็ฝันอีก เป็นเด็กอีก แต่ต่างจากคนที่มาคืนแรกและฝันเห็นทุกคืน ในลักษณะปรากฏให้เห็น และเป็นเด็กไม่ซ้ำคนกันทุกคืน

ดิฉันได้คุยให้เพื่อนอาจารย์ด้วยกันทราบเมื่อกลับมาถึงวิทยาลัย ไม่กล้าเล่าตอนอยู่ที่วัดเกรงว่าเพื่อนจะกลัว พอเล่าให้เพื่อน ๆ ฟัง มีคนหนึ่งบอกว่าให้ไปซื้อสลากกินแบ่ง

ดิฉันก็ไปซื้อ ปรากฏว่าถูกเลขท้ายที่เพื่อตีให้ว่า ฝันเด็กต้องเป็นเลขนี้ ธรรมดาไม่มีความรู้และไม่ชอบซื้อ แต่เพื่อนยุว่าเขาคงมาขอส่วนบุญ เมื่อถูกก็ทำบุญไปให้เขา ดิฉันเลยรีบทำบุญใส่บาตร กรวดน้ำไปให้

เรื่องฝันเห็นผีเด็กนี้ พอกลับมาบ้าน ดิฉันก็ฝันอีกนะคะ แต่ฝันเพียงคืนเดียว คราวนี้เป็นเด็กผู้ชายอายุไม่เกิน ๕ ขวบ ขาพิการ

ต่อมาครั้งที่สอง ดิฉันได้อาสาช่วยอาจารย์ละเอียดพานักศึกษามาปฏิบัติธรรมกับสหวิทยาลัยพุทธชินราช มีวิทยาลัยครูกำแพงเพชร เพชรบูรณ์ พิบูลสงคราม และนครสวรรค์

การมาครั้งนี้ เพราะดิฉันเคยพบความสุขจากการปฏิบัติครั้งแรกกับพุทธสมาคมฯ ดิฉันได้รับความรู้สึกเป็นสุข ปลอดโปร่ง อธิบายให้ใครฟังไม่ถูกประมาณ ๒๐ นาทีในวันที่สองของการปฏิบัติ

และคำพูดของท่าน พ.อ.ปาน ที่อธิบายเรื่องการเกิด-ดับ ประโยคที่ว่า “**เกิดขึ้น ตั้งอยู่ดับไป**” เข้ากับสภาวะของดิฉันพอดี

ดิฉันนั่งสมาธิรู้สึกปวดมาก เมื่อกำหนดว่า ปวดหนอ ๆ ๆ ไปถึงจุดจุดหนึ่งก็ไม่ปวดอีกเลย มีความว่างโล่ง เบาสบาย จนอธิบายไม่ถูก แต่นั่งสมาธิอีกครั้ง ก็ไม่ได้รับความรู้สึกอย่างนั้นอีกเลย

ในครั้งที่สองที่มากับนักศึกษานี้ ดิฉันได้พักที่เรือนริมน้ำหลังเดิม ห้องเดิมอีกแล้ว อาจารย์ละเอียดถามดิฉันเหมือนกันว่าจะแลกห้องไหม ใจดิฉันอยากแลก แต่ความเกรงใจอาจารย์ที่ว่ามีของมาก จึงฝันใจออกไปว่า “**ไม่เป็นไรค่ะ**” แต่ใจนั้นกลัวหนอย ๆ

ห้องที่พักกันกับดิฉันชื่อ อาจารย์ชูลีรัตน์ จันทรเชื้อ เธอสมัยใหม่มาก ใจของดิฉันตอนนั้นไม่ดีเลยที่ให้อาจารย์ชูลีรัตน์นอนที่เดิมของดิฉัน แต่ไม่ได้เล่าให้ทราบ เกรงว่าเธอจะกลัว

ดิฉันได้สวดมนต์ บำเพ็ญสมาธิ แผ่ส่วนกุศลและแผ่เมตตาไปให้ดวงวิญญาณทั้งหลาย ทุกครั้งที่ทำบุญ หนึ่งสมาธิ และเงินจงดกรม

คืนแรกดิฉันก็ฝันถึงผีเด็กอีก มาให้เห็นเหมือนเดิม ดิฉันเกิดอารมณ์หงุดหงิด บอกกับตัวเองว่า ดิฉันมาปฏิบัติธรรมเพื่อหาความสงบของจิตใจ ไม่ใช่มารับสินบนจากผีให้ถูกเลขหวย รางวัล

ดิฉันไม่รำรวย แต่ก็ไม่ได้ยากจน อยากให้ผีทั้งหลายรู้ว่าดิฉันกลัว ไม่อยากเห็น ไม่อยาก ต้องรับรู้ แล้วตัวเองจิตใจหดหู่

วันรุ่งขึ้นดิฉันก็ไปปฏิบัติธรรมตามปกติ แต่อาจารย์ชูลีรัตน์เธอบอกว่า ไม่ค่อยสบาย ขอนอนอยู่ที่ที่พัก ไม่ต้องเรียกเธอ เพราะตอนนี้เป็นฤดูหนาว เป็นช่วงหนาวจัดมาก และต้องลุก เวลาตี ๔ ดิฉันก็ไม่ได้คิดอะไร

พอตอนพักหลังจากรับประทานอาหารเช้าแล้ว อาจารย์ชูลีรัตน์เล่าว่า เห็นเด็กผู้ชายอายุ ไม่เกิน ๑๐ ขวบ เป็นเด็กท้องนา ไม่ใส่เสื้อ ไร้ผมแกละแบบเด็กโบราณ มาเมียง ๆ มอง ๆ ดู อาจารย์ด้วยความสนใจใคร่รู้

ดิฉันจึงเล่าเรื่องความฝันของดิฉันให้อาจารย์ชูลีรัตน์ทราบและออกความเห็นกันว่า เรือนนี้ทำไมหนอจึงมีแต่เรื่องของเด็ก ๆ น่าจะมีเด็กตายที่บริเวณนี้ละ อยากจะทราบเรียนถามหลวง พ่อ แต่ท่านมีแขกมาหาตลอดเวลา

หลวงพ่อต้องเหน็ดเหนื่อยจากการรับแขก แล้วยังปลีกเวลามาพบพวกเราแม้อากาศจะหนาวมากและตึกเพียงใด พวกเราทราบและชื่นใจในความเมตตาของหลวงพ่อ

ในคืนที่สอง ดิฉันฝันเห็นหญิงชาวบ้าน อายุประมาณ ๑๘ ปี มาชวนดิฉันไปดูอะไรกันที่ ตลิ่งริมน้ำได้ต้นพุทรา ดิฉันไปถึงเห็นกองรกและเด็กตายแล้วเป็นผู้ชาย

หญิงนั้นบอกว่า ผู้ชายทำให้เขาท้องแล้วไม่รับ จึงทำให้ลูกออกมาก่อนกำหนด ประชด ผู้ชาย เขาถามดิฉันว่า

“พี่ดูซิ หน้าเหมือนพ่อของเขาไหม”

ในฝันดิฉันก็ตอบไม่ได้ เพราะไม่ทราบ ไม่เคยเห็นพ่อของเด็ก และเด็กนั้นก็เป็นตัวอ่อนที่ยังไม่เต็มวัยที่จะออกมาเป็นทารก

เมื่อตื่นแล้ว ดิฉันเล่าให้อาจารย์ละเอียดฟัง อาจารย์ถามว่า “เคยแท้งบุตรไหม?” ดิฉันไม่เคยแท้ง ไม่เคยทำแท้ง และไม่เคยมีปัญหาเรื่องการท้อง หรือแท้งบุตร ดิฉันแต่งงานกับสามี อย่างถูกต้องตามกฎหมาย อยู่ด้วยกันมา ๒ ปี จึงมีบุตร

ในคืนที่สาม ดิฉันไม่ได้ฝัน แต่มาพบเลย การมาครั้งนี้ดิฉันตั้งใจแน่วแน่จะถือศีลแปด คืองดอาหารมือเย็น ทำให้ดิฉันเพลีย ภาระวุ่นวายมาก

เวลาถึงอาหารเย็นในวันที่สาม ดิฉันจึงถามพวกที่เขาถือศีลแปด รุ่นพี่ ๆ ที่เคร่งครัด นำศรัทธา ดิฉันอยากเป็นอย่างพวกเขา คือมีดวงหน้าสงบเรียบ ดวงตามีประกายสว่างสะอาด เหมือนดวงตาทารก

เขาบอกดิฉันว่า หลังเวลาห้าทุ่มไปแล้ว ออกจากการถือศีลแปด ก็รับประทานอาหารได้ และคืนนั้นเป็นวันที่หลวงพ่อบุญมาศ เป็นวันโกน ดิฉันจำได้แม่นมาก

ดิฉันปรารภกับอาจารย์ละเอียดว่า เพลียมาก หิวข้าว ภาระวุ่นวาย ไม่ค่อยสงบ อาจารย์ได้ให้คนขับรถไปซื้อข้าวเตรียมไว้ให้ดิฉันรับประทานตอน ๕ ทุ่มไปแล้ว

คืนนั้นเป็นวันอาทิตย์ด้วย หลวงพ่อขึ้นช้ากว่าเวลา ๑ ชั่วโมงกว่า เพราะมีแขกมามาก เหลือเกิน แต่หลวงพ่อก็ยังกรุณาแก่พวกเรา ท่านยังมีมุขตลกหยออาจารย์ละเอียด หยออาจารย์พรทิพย์ ชูศักดิ์ ให้พวกเราได้หัวเราะหายง่วง

แต่ดิฉันมักมากในการรับประทาน ใจนึกถึงแต่ห่ออาหารที่คนรถซื้อเตรียมไว้ให้ คอยดูเวลา ๕ ทุ่ม ๑ นาที ก็เลี้ยงออกไปนำห่อข้าวมาจะรับประทานที่ที่พัก

แต่พอแกะห่อข้าวออก ดิฉันรู้สึกเย็นเยือกทั่วไขสันหลัง เป็นความเย็นที่น่าแปลกมาก น่ากลัวเหลือเกิน ได้กลิ่นที่คิดเอาเองว่า เป็นกลิ่นน้ำมันพราย และมีความรู้สึกว่าดิฉันไม่ได้อยู่กับคนเดียวขณะนี้

เหมือนมีใครอยู่ทางเบื้องซ้ายของดิฉัน ถ้าดิฉันเงยหน้าขึ้นจะต้องพบทันที ดิฉันตัวสั่นไปหมด กลัวสุดขีด ทองนะโม พุทโธ ฯลฯ สลับไปสลับมา ดิฉันบอกว่กลัว ๆ ๆ อย่าให้เห็น ขอให้กลับ ๆ ๆ จะทำบุญไปให้ สลับไปสลับมาอย่างนี้

ครั้งแรกลุกไม่ไหว ขาแข็ง ก้าวไม่ออก สักพักก็ลุกได้ เดินดูแต่ปลายเท้าตัวเอง ไปยังศาลาสุธรรมภาวนาทุก ๆ ชีวิตอยู่บนนั้น

ขณะนั้นหลวงพ่อกำลังแจกพระครวที่หลวงพ่อบอกหัก และกำลังถ่ายรูปกันอยู่ เป็นเวลาห้าทุ่มยี่สิบกว่านาทีค่ะ

ธรรมดาดิฉันไม่เคยเชื่อว่าผีมีจริง สอนลูกด้วยว่าไม่มี ไม่ให้กลัว ดิฉันไม่เคยห้อยพระ มีความคิดว่าพระอยู่ในใจเรา เราไม่ทำชั่ว ไม่คิดร้าย ไม่เบียดเบียนใคร มีสมอง มีสติแก้ไข เหตุการณ์เฉพาะหน้าด้วยปัญญาของเราได้ ไม่เคยพะวงหรือหวาดกลัวอะไร มาจนถึงอายุ ๔๔ ปีเข้าปีนี้ ดิฉันชักจะต้องเชื่อเสียแล้วว่าผีมีจริง

ดิฉันกลับมาเล่าให้อาจารย์กมลนาฏ มาลากุล เธอสอนภาษาอังกฤษเคย แชนหัก หลวง
พ่อน้ำร้อนเดือดพล่าน อมเป่าให้เธอ

เธอฟังแล้วบอกว่า ครั้งแรกทีไปกับดิฉัน (ตอนพุทธสมาคมฯ เป็นผู้จัด) เธอก็ฝันเห็นเด็ก
ๆ มาเล่นกันเจี้ยวจ้าว เป็นภาพการพายเรือเล่น การเล่นสนุกสนานของกลุ่มคน มีเสียงเอะอะ
โวยวาย ที่ครึกครื้น ส่วนมากเป็นเด็ก ๆ แต่ไม่ได้เล่าให้ใครฟัง

ดิฉันกลับจากวัดก็ได้ใส่บาตรอุทิศส่วนกุศล เวลาใส่บาตรจะอธิษฐานว่าขอให้ได้ใส่ของดี
ยิ่ง ๆ ขึ้น ได้ใส่มากขึ้น แล้วได้อย่างอธิษฐานทุกที

ดิฉันทำบุญส่วนมากจะทำไปเฉย ๆ ไม่ค่อยอธิษฐาน เพราะสามีเขาคอยแซวดิฉันว่า ติด
สินบนพระคำทำไรเกินควร ทำให้ดิฉันละอาย ไม่กล้าขออะไร

แต่คุณป้าของดิฉันเคยสอนว่า ทำบุญแล้วต้องอธิษฐาน ตอนหลัง ๆ ดิฉันก็ขออะ ขอให้
จิตใจแจ่มใส เบิกบาน มีปัญญา ไม่เคยขอทรัพย์สิน เงินทองอะไรเลย เพียงคิดว่าใจสงบ เข้าถึง
ธรรม ก็เป็นสิ่งประเสริฐ สมควรแก่เวลา ศรัทธาที่เราลงไปแล้ว